

Zápisnica zo stretnutia PK DETI A RODINA & PK DOPRAVA dňa 5. apríla 2016

Participatívna komunita DETI A RODINA odštartovala o 17. hodine tretie kolo stretnutí jednotlivých PK. Toto podujatie sa nieslo v komornom duchu. Dostavili sa naň len dve záujemkyne a dve pracovníčky Sociálneho odboru Mestského úradu v Trnave.

Jednou zo zúčastnených občanok bola zástupkyňa **Centra pomoci pre rodinu**. Ide o občianske združenie pomáhajúce širokému spektru ľudí, ktorí sa ocitli v ťažkej životnej situácii – od osamelých matiek a týraných žien cez klientov v dlhoch až po sociálne slabšie rodiny či rodiny s deťmi s rôznymi zdravotnými postihnutiami. Navrhovateľka prišla s otázkou, či by bolo možné prostredníctvom Participatívneho rozpočtu financovať časť ich činnosti, keďže ich spolupracovníci robia záslužnú a namáhavú prácu, no nie sú adekvátne ocenení. Ako príklad uviedla návštevy v domácnostiach, kedy ich pracovníci prídu na 2-3 hodiny postrážiť ležiace dieťa, aby jeho matka mohla ísť zatiaľ vybaviť, čo potrebuje. V takýchto prípadoch ide totiž často o ženy, ktoré ich partneri opustili a zanechali samé s chorým dieťaťom bez možnosti ísť do práce či najatť k dieťaťu opatrovateľku.

Druhá z prítomných dám predniesla požiadavku nájsť spôsob, ako uľahčiť život **deťom s diabetom** a ich rodičom. Menšie deti s cukrovkou nie sú prijímané do predškolských zariadení, pretože v nich neexistuje zodpovedná osoba, ktorá by zaručila, že týmto deťom bude denne v pravidelných intervaloch kontrolovaná hladina cukru v krvi a následne im bude podaný inzulín. Musia s nimi teda ostávať doma členovia rodiny, najčastejšie matky, čo znamená ťažšiu finančnú situáciu celej rodiny.

Bohužiaľ, tento problém nie je riešený ani na celonárodnej úrovni, nieto lokálnej. Pichnúť si inzulín samy sú schopné až deti vyššieho veku, u tých mladších je to problematické. Na stretnutí sa preto hľadali riešenia, ako túto situáciu zmeniť. Odznelo viacero návrhov, žiaden však neriešil problém dostatočne uspokojivo. Ako prvý odznel nápad, aby v rámci mesta existovala akási pojazdná jednotka, ktorá by počas dňa obišla školy so žiakmi – diabetikmi a poskytla im potrebnú starostlivosť (meranie hladiny cukru a podávanie inzulínu). Tento proces však treba robiť opakovane viackrát denne počas doby vyučovania, navyše kvôli dopravnej situácii a iným nepredvídateľným okolnostiam môže hroziť ich oneskorenie, čo by malo vážne následky pre zdravotný stav daných detí. Druhý návrh preto znel, aby tieto osoby pôsobili fixne priamo na jednotlivých školách. Pedagógovia by mali možnosť prihlásiť sa na kurz organizovaný mestom, kde by boli vyškolení na potrebné úkony a mohli by tieto činnosti zabezpečovať oni. Problémom však je, že z právneho hľadiska už ide o poskytovanie zdravotnej starostlivosti, na ktoré treba oprávnenie a isté vzdelanie, čo však nie je v kompetenciách pedagógov. I počet týchto ľudí (pôvodne navrhovaný jeden na školu) je problematický, pretože treba rátať aj s jeho dovoľenkami, práceneschopnosťou a podobne. Potrebni by boli teda minimálne dvaja, aby boli v prípade potreby zastupiteľní, keďže žiaci – diabetici by boli na ich pomoc odkázaní. Tento návrh však stroskotáva predovšetkým na už spomínanej odbornej spôsobilosti vyžadovanej na tieto úkony.

Zatiaľ najlepšou verziou riešenia sa ukazuje byť príklad z Nítry, kde funguje materská škola, v ktorej sú sústredené deti s cukrovkou, a ktorá priamo zamestnáva vyškoleného a kompetentného človeka, ktorý poskytuje zmienenú asistenciu. Nie každému môže vyhovovať konkrétna lokalita, kde sa takéto zariadenie nachádza, ale je to v súčasnosti zrejme najvhodnejší spôsob, ako pomôcť aspoň niektorým z alarmujúco sa rozširujúcej skupiny detí chorých na cukrovku.

Navrhovateľka bola požiadaná, aby v komunite rodín s takýmito deťmi, v ktorej sa pohybuje, zistila záujem o riešenie. Zo strany mesta nedávno prebehla iniciatíva, kedy sa zisťovali počty detí vyžadujúcich špeciálnu stravu a starostlivosť z dôvodu cukrovky či celiakie. Rodičia mali možnosť dobrovoľne sa prihlásiť, výsledný záujem bol však veľmi malý.

Čo sa týka projektových zámerov z minulého kola, predkladateľ zámeru **Komunitná inklúzia** ospravedlnil svoju neprítomnosť pre chorobu, jeho podnet sa bude teda spracovávať nabudúce; rovnako aj zámer **Ombudsman** pre ľudí v núdzi, kde sa momentálne zisťujú možnosti prepojenia na fakulty, ktoré by v tomto projekte mohli poskytovať občanom právne, sociálne a psychologické poradenstvo.

Keďže sa medzi prítomnými neobjavila predkladateľka projektového zámeru **Centrum pre zdravie**, je tento návrh odložený. V prípade, že prejaví záujem tento podnet rozpracovať do podoby projektovej dokumentácie, budeme sa mu môcť venovať na ďalšom stretnutí tejto skupiny, ktoré sa uskutoční 26. apríla 2016 o 17.00 hod.

V participatívnej komunite DOPRAVA o 18.30 hod. sa na úvod diskutovalo o cyklotrasách. Prítomný bol aj primátor Trnavy Peter Bročka, ktorý občanov oboznámil s pripravovanou koncepciou v tomto smere. Požiadavky a predstavy občanov často kolidujú s možnosťami územného plánu či vlastníckymi právami na daných pozemkoch.

Aj ďalej sa diskutovalo predovšetkým o bicyklovaní. Nápad na cyklopožičovňu vznikol pred dvomi týždňami v PK Seniori a bude bližšie rozpracovaný neskôr, keďže jeho navrhovateľ nebol na dnešnom stretnutí prítomný.

Ďalšia debata priniesla nápad na **dopravnú výchovu pre deti** s cieľom vzdelávať ich, učiť ich dopravné značky a pravidlá cestnej premávky a zároveň ich viesť k tomu, aby sa z nich neskôr stali ohľaduplní a obozretní vodiči. V súčasnosti funguje v Trnave iba jedno dopravné ihrisko, a to je súkromné.

Z diskusie vyvstala aj otázka potreby motivovať ľudí k tomu, aby viac jazdili na bicykli namiesto na aute. Dôvody sú zrejmé – menej škodlivín v ovzduší, menej áut na cestách, menej problémov s parkovaním a zároveň možnosť spraviť niečo pre seba a svoje zdravie a kondíciu. K osвете by mohli napomôcť projekty ako Do práce na bicykli, ktorý sa uskutoční už teraz v máji, či známy trnavský Bercajgel. Facilitátor PR Peter Nedorosčík uviedol i príklad projektu z bratislavského Nového Mesta, kde skupinku detí na bicykloch sprevádzali v meste dopravní koordinátori a pomohli im napríklad nájsť najlepšiu trasu z domu do školy, pričom ich cestou upozorňovali na dopravné značenie a potenciálne riziká vyplývajúce z premávky.

Problémom je, že uvedené návrhy síce odzneli v diskusii, no nemajú svojich nositeľov, teda občanov, ktorí by boli ochotní prevziať nad nimi záštitu a vypracovať k nim projektovú dokumentáciu. V nasledujúcich dňoch sa teda zvolí vhodná stratégia, či a akým spôsobom sa tieto nápady posunú ďalej.